

Húsvét utáni V. vasárnapra

Az imádságról

K.K.T. Néhány nap múlva ünnepeljük Áldozócsütörtököt. A föltámadott Üdvözítő készül elhagyni a földet, melyet harminchárom évi itt tartózkodása alatt megszentelt, kereszthalálával megváltott. Mint a jó édesapa, aki messzi útra készül, összegyűjti fiait, hogy megadja mindazt az utasítást, melyet szükségesnek lát. Itt hagyja azokat, akik három éven keresztül közvetlen közelségből hallották tanítását, látták csodáit, és sokszor saját magukon tapasztalták az Istenközelség boldogító valóságát. És most elkészül tőlük, mert a nagy munka még nem kész, nem szállt alá a Szentlélek a földre, hogy rátegye a koronát a megváltás isteni művére. Míg az apostolokkal volt, tőle kapták a bátorítást, ha arra volt szükségük, a dorgálást, ha úgy érdemelték. De nem akarja megszakítani a kapcsolatot velük ezután sem. Azért mielőtt elhagyná apostolait, fölhívja figyelmüket a nagy eszközre, mely a föld és ég között állandó összekötetést tart, pontosabbat mint bármilyen telefon vagy rádiószolgálat. Ez a természetfölötti összekötő telefon az ég és föld között az imádság.

Áldozócsütörtökre készülünk. Képzeletünkben ülünk mi is a mennybekészülő Üdvözítő lábaihoz, és mondjuk az apostolokkal: uram, taníts meg minket imádkozni.

Mi az imádság? Beszélgetés a jó Istennel. Igen! Beszélgetés, mégpedig olyan bensőséges és bizalmas beszélgetés, mely még a legjobb barátok, az édesanya, édesapa és gyermekek közötti beszélgetések bizalmát és bensőségét is messze felülmúlja. Mert emberek közötti beszélgetéskor a társalgás két egyenlő fél között folyik, addig amikor imádkozom, a teremtmény szól Alkotójához, a parányi porszem a végtelen fölségű Istenhez. Amikor imádkozom, érzem leginkább, hogy milyen közel van hozzám az Isten. A napnak bármelyik percében szólhatok Hozzá, és Ő figyel, hallgat engem. Mi az Imádság? A lélek felemelkedése a jó Istenhez – mondja Szent Ágoston, az Egyház nagy imádkozó szentje. Amikor a munka forgatagából, a mindennapi élet lázas lüktetéséből és vásári zajából lelkemet – gondolatomat az Isten felé irányítom, vele beszélek, akkor imádkozom. Amikor lelkemet megnyitom az isteni kegyelem harmatának, hogy hulljon rá és puhítsa meg, mert egyébként kőkeménnyé válik, imádkozom.

K.K.T. Egyházunk tanítása szerint az imának négy formája van. Az első a hódoló imádás. Amikor értelmes emberi eszemmel fölismerem az Alkotó bölcsességét, mellyel berendezte és kormányozza a világot, amikor csodálkozva tekintem a tavaszi virágok

színpompáját és megérezem, hogy szeret az Isten bennünket, véges gyarló teremtményeit, ilyenkor lelkem megtelik ujjongó Istenimádással: nagy vagy Uram és bölcs vagy a te alkotásaidban. Elismerem nagyságodat, bölcsességedet és jóságodat. És ez az elismerésem, csodálatom, hódoló imádás az Isten előtt. Az értelmes teremtmény hódolata a Teremtő előtt.

K.K. Testvérem! Ha lelkedet megragadta a nyári napfölkelte szépsége, ha elméd elcsodálkozott a minden tavasszal újraéledő természet láttán, és mindezekből kiérezted a hatalmas Isten kezét, a te megsejtésed, csodálatod már hódoló imádás volt az Isten előtt.

De ebből az érzésből származik az imádság másik faja is – az engesztelés. Mily nagy, mily fönséges és jó az Isten ujjongott fel lelked az imént, de ha egy gondolattal tovább mész, eszedbe jut egy szomorú valóság. Ennyi jóság, szeretetreméltóság ellenére is mennyi gyalázatot, szeretetlenséget kap az Isten az ember részéről viszonzásul csak egy nap alatt is. Mennyi bűn, mennyi istengyalázás száll a földről az ég felé nap mint nap. A teremtmény lázad a Teremtő ellen, a parányi pór az éltető Nap ellen. Amikor emberi kezek melyekbe Isten adja az erőt, ökölbe szorúlnak az ég felé, emberi nyelvek, melyekre Isten adja a szót, káromlást és szitkot szórnak az ég felé, amikor emberi szemek, melyeknek Isten adja a látást, a fényt, szikrázva néznek az égre, telve vad gyűlölettel; ha mindezeket látod és van benned Istenszeretet, akkor nem mehetsz el némán szóttanul, hanem a te engesztelő, könyörgő imád szálljon túl a káromláson és szitkokon: Uram légy irgalmas, könyörülj a te népeden mert megfélekedezt arról, hogy Alkotója vagy és egy szempillantás alatt a porba sújthatod. Így lesz a te imád engesztelés, mások bűneiért és vezeklés a magad vétkeiért.

Aztán forduljon figyelmed önmagad felé. Nézd azt a sok jót, amit kaptál és szíved eltelik hálával, ajkad köszönetre nyílik a minden javak osztogatója felé. Hiszen mennyi megköszönni valód van az Istennel szemben. Hogy neked nincs? Hallgasd csak meg mi történt Indiában egy európai utassal. Egy dúsgazdag királyi ember meghívta palotájába. Amint megérkezik a hatalmas hófehér palotához, kamarások és tisztek fogadják. Vezetik a vég nélküli termeken és folyósokon keresztül. Az utas csak néz, mintha csak a mesék országában járna, olyan hihetetlen fényűzés és pompa minden felé. Végre az egyik teremnél megáll a menet. De már jön is a szárnysegéd és meghajlik: Őfensége kéreti: Megindultam – írja le könyvében az európai utas az ünnepélyes pillanatot. A szolgák hangttalanul bezárják mögöttem az ajtót. Ott állok Őfensége előtt. Aranyszéken ül egy férfi egészen összehúzódva. Mindjárt észreveszem ez az ember teljesen béna és nyomorék! Kezét lábát alig tudja mozdítani. Megdöbbenve állok előtte, nem is tudom mit

mondjak; hiszen érzem, hogy minden pompáját, pénzét, palotáját odaadná ha most felállhatna és kezet tudna nyújtani. Eddig az utas elbeszélése. És most csak egy kérdést kedves Testvérem. Mondd csakugyan semmi köszönni valód Istennek? Ha kezded baráti kézszerítésre tudod emelni, ha ajkad szóra tudod nyitni, ha szemed észreveszi a mezők virágainak szépségét, ha érzed hogy egész tested duzzad erőtől, egészségtől, fiatalságtól, ó, akkor ne felejtse el megköszönni mindezt Istennek, mert tőle kaptad ingyen, ajándékba és az ajándékért köszönet jár, mert különben hálaatlannak mondanak és hálaatlan nem számíthat további ajándéokra.

S ha rádöbrentél, hogy mennyire rászorulsz Isten segítségére, ajándékára, mert nemcsak a múlt héten volt szükséged erőre, egészségre, munkakedvre, hanem szükséged lesz rá az elkövetkezendő héten is, hogy helyt tudjál állni ott, ahová az isteni Gondviselés rendelt, egy család élére, családfőnek. Egy családba édesanyának, ha úgy érzed, hogy szükséged van Isten ingyen ajándékára, akkor ne restellj gyermeki bizalommal letérdelni a te mennyei Atyád előtt és kérni tőle mindent, ami tested lelked javára válik.

Mit kérjél? Elsősorban lelki erőt hogy megvívhassad a harcot lelked hármassal ellenségével: a gonosz lélek Kísértése, a világ csábítása és önmagad rosszra való hajlamával szemben. Lelki erősséget, bátorságot, hogy ha látod magad körül tombolni a bűnt, ott a mindennapi élet munkahelyén, te meg tudd őrizni lelkesed és ne ússzál együtt az árral, a bűn árával.

Aztán kérj magadnak anyagi javakat. Ezt is szabad, sőt kell kérnünk. Egyenesen utasításunk van rá az Úr Jézustól aki mondta. Amikor imádkoztok, így imádkozzatok: Miatyánk... a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. Adj erőt, egészséget mindnyájunknak, hogy tudjunk dolgozni a mindennapi kenyérért, hogy tudjunk örülni a mindennapi életnek.

És légy biztos benne, ha állhatatosan erős hittel és bizalommal kérsz, meghallgatásra találsz. Erről biztosít az Úr Jézus, amikor mondja: Keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitnak, kérjete és adni fognak nektek. Bármit kértek az én nevemben az Atyától, bizony mondom nektek, hogy megnyeritek.

K.K.T. Áldozócsütörtökre készülünk. A mennybe készülő Üdvözítő tanítását az imáról vigyük magunkkal egész életünkre. Imádságos lelkületre tegyük szert, mert ez illik az értelmes teremtményhez, az emberhez. Hódolni a Teremtő előtt, engesztelni a megbántott Istent, hálat adni a Gondviselő Jóságnak, kérni az irgalmas és könyörületes Atyát, íme az emberi imának lényege.

Emeljük föl szemünket a mennybe távozó Üdvözítő felé és kérjük, Uram, taníts meg minket imádkozni. Ámen.

Kőröstarján, 1965. május 23.